

פרשת בשלה

תשפ"ג

גליון ק"ז

יוצאים ממצרים - אבל לא נשארים במדבר... צריך לשאוף כל הזמן להגיע למדרגה יותר גבוהה

כמה שעות מאז שהתעוררתי ברכבת התחתית כמו הומלס, חזרתי להיות בנאדם...

"לתומי חשבתי שהוא הולך לזרוק אותי בחזרה לרכבת התחתית, אבל האיש הזה לא עזב אותי. הוא ארגן לי דירה קטנה בסמוך אליו, והפך אותי לעוזר שלו. הוא נהג משאית שעושה מסלולים ארוכים, הוא צריך שיהיה מישוהו שעוזר לו להוריד ארגזים לפרוק מטען, להעמיס, וגם מישוהו שיטפטט איתו בדרך וידאג להכין את האוכל לפני שיוצאים לדרך וכו'." "האיש הזה הציל את החיים שלי. עכשיו הוא הודיע לי שמחר בבוקר, בשבת הוא יוצא לקו חלוקה חשוב, והוא ממש צריך את העזרה שלי..."

"אז תגיד לי בבקשה כבוד הרב, אני חייב ללכת או שאני לא חייב ללכת? מה אתה אומר? האם אני יכול להשיב את פניו ריקים ולומר לו שהפעם אני לא בא לעזור לו כי זה מתנגש לי עם השעות של הסמינר אליו נרשמתי...?"

סינונות של צדיקים

מספר רבי אריה שכטר: "החזקתי בידו של הבחור הזה והתחלתי לבכות...". שואל הבחור את רבי אריה, למה הרב בוכה? מה כבר אמרת?

אמר לו רבי אריה: "אני בוכה בגלל שאני מקנא בך, אני מקנא בזכות העצומה שלך, במדרגה הגבוהה שלך..."

דרור לא מבין על מה הרב מדבר. מה זאת אומרת המדרגה שלי? אני לא שומר שבת, הרב אומר שאני יושב לי מדרגות רוחניות גבוהות?

אמר לו הרב שכטר דבר כזה...

בני ישראל היו במצרים במשך 210 שנים, השעבוד היה איום ונורא. המצרים שלטו בהם שליטה ללא מיצרים, הרגו מכל הבא ליד, הם היו אלו שנתנו להם לאכול וקבעו כמה כל אחד יאכל.

אבל השתחלת הקב"ה להכות את המצרים במכת דם, נפסק השעבוד. וכאן הולאה למצרים לא היתה שום השפעה על בני ישראל, הם לא יכלו לעשות להם דבר. באה מכת צפרדע, ואחר כך מכת כינים, ערוב, דבר, שחין, ברד, ארבה, חושך...

מ"ה רמ"ה

התחזקות בעבודת ה'...

ל"ענ מ"ה הר"ני אסון מירון
ג' הר"ני אסון קרלין, וכל מתי ישראל

הרכבת או בפחי האשפה הקטנים, אפשר לשבת על ספסל של הרכבת בתחילת המסלול ולישן שעה וחצי עד שהיא מגיעה לקצה השני של המסלול, אפשר לישן קצת בתחנת רכבת ולאחר מכן לעלות על רכבת ולהמשיך לישן בתחנה אחרת. ככה מסתדרים הרבה הומלסים בניו יורק, וכך גם אני הסתדרתי.

"אחרי כמה חודשים כבר הייתי נראה בדיוק כמו כל ההומלסים האחרים. שערי גדל פרא, ציפורניים גדולות, בגדים מטונפים, והריח שעלה מממני לא היה נעים בכלל. אנשים עברו לידו והעוו את פניהם בתחושת גועל. בהמשך הפכתי להיות שקוף, אנשים עברו לידו ואפילו לא שמו לב שיש כאן בנאדם בכלל."

"יום אחד עובר שם מישוהו, מסתכל עלי ואומר לי 'הלוי! אתה לא ישראלי?'" "אמרתי לו כן. אני ישראלי, איך ידעת? אפילו אני כבר הספקתי לשכוח את זה..."

"הוא מיד התחיל לחקור אותי: למה אתה נראה ככה? איך לך משפחה? למה אתה לא מחליף בגדים..."

"סיפרתי לו מה קרה לי ואיך התדרדרתי לכזה מצב, והאיש הזה אמר לי, 'בוא איתי, אנחנו הולכים מכאן'."

"התברר לי שגם הוא ישראלי, ולכן הוא החליט לעזור לי. הוא הכניס אותי לבית שלו, ודבר ראשון זרק אותי למקלחת. הביא לי בגדים נקיים, התרחצתי שוב ושוב, אולי עשר פעמים עד שהרגשתי שבאמת ירד ממני כל הלכלוך והטינופת, התלבשתי בבגדים נקיים, הוא לקח אותי למספרה, ובתוך

הגאון רבי אריה שכטר זצ"ל מספר סיפור מדהים בספרו 'אריה שאג': הוא הגיע פעם לסמינר של 'ערכים' בארה"ב. הסמינר החל ביום חמישי ונמשך עד יום שני, כשבמרכזו נמנן היתה השבת.

באו יהודים שמתעניינים ביהדות, מכל קצווי ארה"ב, אחד מהם, נקרא לו דרור לצורך העניין, היה בחור צעיר ונטול דאגות. אין לו משפחה אין לו שום מחוייבות לכלום, הוא לבד בארה"ב ועושה ככל העולה על רוחו.

ביום שישי בצהריים הוא בא לרבי אריה שכטר ואומר לו "שבת שלום הרב, אני חייב לנסוע, יש לי עבודה בסופ"ש, אולי אני אשוב לסמינר ביום ראשון."

לבו של רבי אריה התכווץ בתוכו לשמוע יהודי שמצהיר כך שהוא עומד לחלל שבת רח"ל. אבל הוא הסתיר את הכאב. במקום זאת הוא שאל את הבחור שאלה אחת פשוטה: "מי אומר לך שאתה חייב?"

השיב לו דרור בפשטות: אני אספר לרב את סיפור חיי, והרב יגיד לי בעצמו אם אני חייב או לא, בסדר??

כמונן שרבי אריה הסכים לשמוע את הסיפור ודרור פתח וסיפר:

"אני ישראלי לכל דבר ועניין. אחרי הצבא באתי לארה"ב אחרי שכמה חברים שלי שבאו לכאן לפני שכנעו אותי ואמרו לי שאני יעשה פה כסף ונעשה 'חיים' ביחד."

"אבל כשהגעתי ראיתי שזה לא הולך לי. לא הצלחתי למצוא עבודה שתתאים לי, מעט הכסף שהבאתי איתי אזל במהירות, והחברים שלי ראו שאין לי כסף ואני ממילא לא יכול לבוא איתם לבייליים שלהם, זרקו אותי ולא התעניינו בי יותר."

"אחרי כמה ימים מצאתי את עצמי רעב ללחם, בלי קורת גג, ואין לי אפילו כסף לשלם על כרטיס טיסה כדי לחזור לארץ. 'התחלתי להסתובב ברחובות חיפשתי מה לאכול, ובסופו של דבר הבנתי מה עושים בניו יורק אילו שאין להם איפה להיות. הולכים לרכבת התחתית, ה'סאבווי', משלמים פעם אחת בכניסה, ולא יוצאים משם. נוסעים מתחנה לתחנה ברשת המנהרות התת קרקעיות, תמיד אפשר למצוא שאירות של אוכל שאנשים השאירו על הספסלים של

א' ג'ט הארט
מאגניטיות המשפיעים והמניעים שליט"א

הפינוע הנורא שאירע בליל שבת קודש בירושלים עיה"ק ע"י בספרינו "מה למעשה" - בפרק על "אסון מירון", על החיוב להתעורר ולקחת מוסר כשקורה רח"ל אסון. ואכמ"ל.

שוכו בנים שוככי"ם

כתב הגה"צ ר' אלימלך בידרמן שליט"א (באר הפרשה בא תשפ"ג). רבים המה אשר היו שבים בתשובה והיו מעמידים עצמם על דרך הישר, אלא שהסביבה גורמת להם להשאיר מטה מטה, אחרי שהם מרגישים שהסביבה מבטת עליהם. כ'נחות דרגא', שמע נא לדרך צחות שמעתי מפי חכם אחד. מעשה באיש שהחשיב עצמו כ'נכבד', ובהשתתפותו בסעודת שבע ברכות, כיבדו בעל השמחה בברכה השלישית של השבע ברכות, נטל האיש את גביע היין ובקול רם פתח לברך 'ברכה אחרת' (והיא ברכה הנחשבת ליותר כבוד למי שמקבלה, גערו בו המסובים 'טעות... טעות...').

נענה האיש בלשון גערה ותמיהה, אני טעיתי... לא ולא, אתם טעיתם... כלומר אתם טועים בי ואינכם מכבדים אותי כהוגן...

אף לדידן 'יאמר, למד מאותו המבוכה, אל תתבונן להעמיד עצמך במדרגה נחותה כפי שנדמה לך שהסביבה מחוקת ממך, אמור לעצמך, לא ולא, הם טועים, אני יודע מה מדרגתי, העמד עצמך על דרך טוב (וסוף הסוכה והכבוד לבוא).

ר' אמות של הרבה הרב הוד מטיאס

dose48432274@gmail.com

סלטים שאכלו מהם בסעודה בשרית מהו לאכלם בסעודה חלבית

בגליון הקודם נתבאר שישיי פרוסות של חלה שנשארו מסעודה בשרית, אין לאכלם בסעודה חלבית עם גבינה, כמבואר בשו"ע יו"ד ס"ד פ"ט ס"ד מחשש שמא נדבק בפת מעט בשר או שומן מלחלוחית הבשר, והנה לא נתבאר בשולחן ערוך מה הדין לגבי שאר המאכלים שהיו מונחים על השולחן ואכלו מהם בעת הסעודה הבשרית, כגון סלטים או ממרחים, האם מותר לאכלם בסעודה חלבית עם גבינה וכדו' או שמוא יש לחוש ששפול לתוכם מעט שיירי בשר וכדו'.

ונראה דאם יש לסלטים ולממרחים כף או מזלג המיוחד להם, כפי שמצוי בדרך כלל, ונזהרים כל בני הבית לקחת מהסלטים והממרחים רק ע"י הכף או המזלג המיוחד להם [וכמו כן נזהרים שלא לגעת במאכלים שבצלחת בשעה שלוקחים מהממרח או מהסלט], באופן זה מעיקר הדין מותר לאכלם אחר כך בסעודה חלבית עם גבינה, וכן ראיתי שכתב בספר בדי השולחן (סי' פ"ט ס"ק צ"ט), ובקיצור שולחן ערוך על הלכות בשר בהלב להגרא"א פופר זצ"ל (סי' ט' ס"ט), אולם הוסיף שם הגר"א פופר זצ"ל בהערה שכאשר אוכלים בסעודה גם ילדים קטנים בודאי יש לחוש ששפול מן האוכלים לסלט וכיו"ב שכן אמנם מציאת הדברים אם לא כשנזהרים במיוחד עיי"ש.

אמנם אם לא הניחו כף או מזלג מיוחד לסלטים ולממרחים, וכל אחד מבני הבית נוטל מהכף או מהמזלג שאוכל בו את סעודתו, יש שכתבו שבאופן זה אין לאכלם אחר כך בסעודה חלבית עם גבינה (קיצור שולחן ערוך פופר שם, וכ"כ בבדי השולחן שם) עיי"ש. אמנם לגבי המתנת שש שעות נראה דאין צריך להמתין שש שעות אחר אכילת הסלטים והממרחים אפילו שלא נזהרו בהם בני הבית ונטלו מהם עם אותה כף ומזלג שאכלו בהם סעודתם (עיי"ש ש"ך סי' פ"ט ס"ק י"ט, וכן ראיתי שכתב בספר עמודי הבית סי' פ"ט ס"ט בשם הגר"נ קרלין זצ"ל).

וכל זה מעיקר הדין, אבל הרוצה להחמיר על עצמו שלא לאכול בסעודה חלבית, כל מה שעמד על השולחן בעת הסעודה הבשרית [וכן להיפך] אפילו נטלו מהם רק ע"י כף או מזלג המיוחד להם ונזהרו כל בני הבית שלא יתלכלכו ממאכלי בשר, יש בזה מעלה ומצוה מן המובחר כמבואר בשו"ת אגרות משה (ח"א יו"ד סי' ל"ח).

אבל כדי לגדול, חייבים להתגבר על קשיים ועל אתגרים. כולנו שיקנו פעם ב'טריט' או ב'פיירמן', מי שלא יודע מה זה, שישאל את אבא שלו... בכל המשחקים הללו תמיד היה דבר מעניין מאוד. כשסיימת אתה שלב הראשון בהצלחה, היית עולה לשלש השני שהיה יותר קשה מהשלב הראשון ואם הצלחת לסיים גם אותו, היית עולה לשלב שלישי שהיה קשה הרבה יותר...

היתם פעם, למה? אם בנאדם הצליח לסיים שלב בהצלחה מרובה מגיע לו פרס, נכון? למה אנתוני נותנים לו עונש? למה השלב השני קשה יותר? הוא אמור להיות קל יותר!

זאת התשובה. יש משחק של קטנים ויש משחק של גדולים, אם עברת את השלב הראשון בהצלחה, זה הזמן לקחת את עצמך ולהעלות את דרגת הקושי, האתגר נהיה גדול יותר.

הגמרא אומרת "כל הגדול מחברו יצרו גדול הימנו", ואפשר לומר פשוט על דרך צחות: זה לא שבכלל שאתה יותר גדול לכן יש לך יצר הרע גדול יותר, אלא ההיפך הוא הנכון. אם אתה רואה אדם שהוא גדול ממך דע לך שהיצר שלו גדול יותר משלך, הוא הצליח להתמודד אתו ולהתגבר עליו ולכן הוא נהיה גדול ממך, וככל שהיציב והאתגר גדול יותר ואתה יכול לו, כך אתה עולה לדרגה גבוהה יותר. (מתוך 'לקראת שבת מלאכת', המאמר של הרב עמרם בינעט שליט"א, ישי"כ לרב ש.ו. על הפנייתו למאמר חשוב זה).

שלך או של כל אחד אחר, היא לבורא עולם. כעשיו אתה נמצא בניסיון אדיר. האם תצליח להעלות את עצמך לדרגה גבוהה יותר ולעשות סדר עדיפויות נכון של רמת המחויבות שלך, או שתמשיך לדרוך באותו המקום מבחינת תודעתית, ותישאר מישועבד לאדם שהציל אותך, למרות שעשיו הוא רוצה להחטיא אותך בחילול שבת רח"ל.

עלית לשלב מאתגר יותר
דרור עדיין לא הבין... אז בגלל שיש לי כזה ניסיון קשה הרב בוכה? למה זה גורם לרב לבכות?

ענה לו הרב שכטר, אני בוכה בגלל שאני מקנא בך! הקב"ה מנסה אותך בניסיונות מהסוג שהוא ניסה את אבותינו במצרים. זאת אומרת שיש לך נשמה מאוד מאוד גבוה, הפוטנציאל שלך הוא עצום. אם אתה תחליט 'לקחת את הדרור שלך' ולעלות אותו למדרגה גבוהה יותר, אתה תגיע רחוק מאוד. בגלל זה אני בוכה, בגלל הקנאה שלי בך!!! המשך הסיפור הוא שדרור נשאר בסמינר, הוא חזר בתשובה שלמה, נכנס ליישיבה ועשה בה חיל. יהודי עשיר מאוד שהיה תומך ביישיבה ומבקר בה מדי פעם התרשם ממנו מאוד ולקח אותו כחתן לבתו, כך מספר הרב שכטר, והיום הוא אברך משכמו ומעלה, השוקד על התורה ועל העבודה המגיע למעלות רמות בתורה ובידאת שמים, כי הוא החליט לקחת את עצמו ולעלות למדרגה גבוהה יותר.

פתאום הם מקבלים הוראה, לקנות כבש ולקשור אותו למיטה. בני ישראל ורועים מפחדו. הרי הכבש הוא התועבה של מצרים, האלוהות שלהם. אם נקשור אותו למיטה הם יכעסו עליו.

אבל אתם רואים שהם כבר לא יכולים לעשות לכם דבר, ממה אתם מפחדים?

התשובה היא שאחרי 210 שנה של שעבוד, המוש נשאר מישועבד, גם כשהם כבר בכלל לא תלויים בהם.

אפשר להשוות את זה לאנשים שעלו לארץ מרוסיה הבולשביקית ובמשך שנים המשיכו לחשוש מפני הק"ב. או לניצולי שואה שהמשיכו לאגור מזון לעת צרה גם עשרות שנים אחרי שמלחמת העולם השנייה הסתיימה.

היה פה ניסיון גדול לבני ישראל. האם הם ייכנעו לפחד ולתחושת השעבוד למצרים, או שהם 'קחו את האני' שלהם - 'אני' הרגשת הבן חורין, 'לפיכך נברא העולם יחידי', לחפש להתרומם ולהשתנות לטובה! וירימו אותו!

אלו שעמדו בניסיון, אלו שהצליחו לצאת מהמחשבה המשעבדת, אלו שהבינו שהגיע הזמן לעלות בדרגה ולהתרום, הם אלו שיצאו ממצרים.

המשיך ר' אריה: גם אתה דרור, אתה שבוי בקונספציה שאתה חייב את כל חייך לישראלי שהציל אותך. נכון, אתה חייב לו הכרת הטוב, אבל אתה צריך להבין שעיקר המחויבות

לעברו בעל לבנבם

התחזקות בעבודת ה' - זו תפילה

הקדשתו בעל הזמנים

בענייני שבת מלכא קדישא'

להוציא מתוכנו את טומאת 'לי יאורי ואני עשיתיני'!!!

ידוע מהספה"ק שכל ההשפעות חוזרות על עצמן בהגיע זמן קריאתן. [ואף יותר מאשר מהמזעידים עצמם, כדמוכח מההפסדה של 'תרו' שקוראים בנביא ישעיה, שהיה בדרגה יותר גבוהה מיוחזקאל וכדאינתא בגמ' (חגיגה יג) "אמר רבא: כל שראה יחזקאל ראה ישעיה. למה יחזקאל דומה - לבן כפר שראה את המלך, ולמה ישעיה דומה - לבן כרך שראה את המלך". הגר"מ ולדמן שליט"א, ואבנ"מ].

השבת בעיני' אנתוני סופית מ'מצרים' תשפ"ג.

צריכים אנו לזרוז עצמנו להוציא את עצמינו מ'מצרים' תשפ"ג, וליתר דיוק להוציא את 'מצרים' מתוכינו, והזמן הכשר והראוי לכך הינו בשב"ק, שכל מטרת היום היום הזה לחזק את האמונה בבורא עולם, כדכת ה'משנה ברורה' בהקדמתו לח"ג. [והרחבנו הרבה מאד בדברים ביזמיות שבת - עלי באר' ומשמם תדרשנן].

אחד ומיוחד מטומאות מצרים צריכים לצאת מהם הינה טומאת 'כוחי ועוצם ידי' וכפי שפרעה הגדיר זאת 'לי יאורי ואני עשיתיני' וכדלהן...

דברים נפלאים כתב הגר"א בידרמן שליט"א (באר הפרשה, בא תשפ"ג) 'ויאמר ה' אל משה עוד נגע אחד אביא על פרעה ועל מצרים' וגו', (שמות יא), וביאר הרה"ק רבי שמעון שלום מאמשינוב זי"ע, כי 'פרעה' מורה על טומאת עבודה זרה, וכנודע שפרעה עשה עצמו לאלוה (כמובא ברש"י שמות יט ט) עד שאמר 'לי יאורי ואני עשיתיני' (יחזקאל כג ט), ואילו 'מצרים' מרמז על טומאת עריות, וכדכתיב (בראשית מב ט) 'ערות הארץ', וזהו שאמר הכתוב, עוד נגע אחד אביא לשבור את הקליפה של ע"ז ושל עריות, ועיקר המטרה היתה לטהר ולזכור את בני ישראל מאותם חטאים וטומאות, וכדאינתא בזה"ק (ח"ב לו.) בבאיור מה שנאמר (ישעיה ע"ט) 'ונגף ה' את מצרים נגוף ורפוא' - נגוף למצרים ורפוא לישראל, וכלומר, שכל 'מכה' נועדה להכות את מצרים כפשוטו - ובכלל זה גם להכות את טומאת מצרים ושוורשם העליון, ובאותו מידה לרפאות את ישראל, לטהרם ולהכשירם להיות עם סגולה.

והעירני חכם וצדיק אחד הארה נפלאה, כי בשלמא 'על מצרים' - טומאת עריות, אכן צריך להביא נגע אחד בכדי לרפא ולטהר את ישראל, לתת להם כח להתנתק מכוחות הרע ולהתגבר עליהם, והרבה 'רפואה' נדרשת לכך, אבל זאת לא בנין, מדוע הוצרכו לתת להם כח לטהר מאותה קליפה של ע"ז ולעשות עצמו לאלוה, וכי שיש לו ניסיון לומר לי יאורי ואני עשיתיני... והרי אם יבוא אחד ויאמר אני בראתי את העולם או עכ"פ את האור, תיכף ומיד יכניסו אותו 'אחר כבוד' לבית חולים המיועד לחולי הנפש...

אכן הטו אזון ושימו לב - גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך, מה שפירש רש"י בדברי פרעה 'לי יאורי ואני עשיתיני' בזה"ל, 'לי יאורי - איני צריך לעליונים כי יש לי יאורי מספיק כל צרכי' (שכריוע הנילוס היה עולה ומשקה את ארץ מצרים, ומשמם היתה מצויה פרנסתם), ואני עשיתיני - בגבורתי ובחכמתי הגדלתי גדולתי וממשלתי, עכ"ל... וכן איתא בהרד"א מדרש (מסות, דר"ע על פסוק זה) 'למדמ שכך אמר להם (למשל ולאחר) אתם ואומרים לי שהקב"ה הוא מוריד טל ומטר, איני נזקק לו, הא כבר יש לי גילוס נהר'...

והיינו שעומק העניין שפרעה הרשע 'עשה עצמו לאלוה' אין הכוונה (כפי שאנו מורגלים מה 'חידדיר') שהוא טען שהוא ברא את הנילוס ואת העולם - שהרי אין לך טיפשו גדולה מזו, אלא שאתו כופר אמר אני עצמי אלוה ואיני צריך לעליונים... אני מסודר עם היאור ואין לי צורך בסייעתא דשמיא... ואכן מטומאה זו צריך כל חד באשר הוא - עד היום הזה, ישועה גדולה...

כל אחד וה'יאור' שלו, יש המרגיש שיש לו 'יאור' של פרנסה קבועה, אחר בטוח ב'יאור' של חכמתו וכשרונותיו, וברור לו - שבגבורתי ובחכמתי הגדלתי גדולתי וממשלתי - כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה... פלוני סומך על ה'יאור' של 'קשרים' שיש לו עם עסקנים ומקורבים ונגידים ושועי עם, שהם יעמדו לימינו בשעת הדחק, וכל כיוצא בזה... ועבודה קשה נדרשת מכל אחד להכות את ה'יאור, ולהשריש היטב בליבו ובנפשו אני צריך לעליונים כי אין לי יאור... עכ"ל הטהור של 'באר האמונה'...

וככל שמתאמצים ומשקיעים יותר ב'שבת קודש' מתוך שימת לב ומחשבה של 'שומריו וזכריו המה מעידים - כי לשהש כל ברואים ועומדים', הכל הכל זה הקב"ה, או אז אפשר לעשות קידוש עם 'זכר ליציאת מצרים' - כי אכן זה המאמץ יצא ממצרים...

<p>עלון השבוע: נתרם על ידי הרב עוזדד חניני לברכה והצלחה, בכל ברכות התורה.</p>	<p>חבורת 'מעין עולם הבא' [נ' דעים בכנסת שבת כל שבוע] עז - עט דפים</p>	<p>ניח להרשם לקבלת העלון במייל a0548496676@gmail.com בכל ענייני העלון ניתן לפנות ל: 0548496676</p>
<p>חלק נתרם לע"ג: משה בן חיים תורת. וזאתו רחל זינת בת גונדר תורת</p>	<p>דרוש תירומת להודפת העלון ניתן לתרום בכרטיס פלוס בקופת 'עלי באר' הנבצחה לשבועית - 60 ש"ח</p>	<p>מצווה רבה וחיוב הרבים להודפס מהמילול לחלק בבתי כנסת.</p>